

שבועון למידע קיבוץ רמת יוחנן

מתוך העתונות:

האלוף במיל' עוזי דיין הודיע רשמית על הצטרפותו לליכוד. במסיבת עיתונאים שכינס בצהריים (ב') הוא הצהיר כי לא קיבל שיריון ברשימת המפלגה לכנסת וגם לא ביקש. "נתניהו ניקה את השחיתות מהליכוד", אמר דיין. היושב-ראש בנימין נתניהו, בירך את המצטרף החדש ואמר כי ישנה את חוקת הליכוד כך שדיין יוכל לבחור ולהיבחר כבר בבחירות הקרובות.

הקוקיה והנשר

הַנֶּשֶׁר בְּחִסְדּוֹ הִכְתִּיר
קוקית בְּתוֹאֵר שֶׁ לִזְמִיר.
הַקּוֹק יֵהֵם בּוֹסְמֵת
מִכְבוֹד הַתּוֹאֵר רַב־הַתְּמִד,
פֶּתַח־הַעַל עַץ גְּדוֹל בְּרוֹן,
לְהַתְּפָאֵר בְּרוֹב כֹּשֶׁר רוֹן.

אֵךְ מֵה אֲדַפְּרִים קִשְׁרוֹ עָלֶיהָ קִשְׁרֵר:
בוֹרְחוֹת מִמְּנָה בְּצַפְצוּף
אוֹ לוֹעֲגוֹת לָהּ – עִם תְּצוּף!
הַגִּישָׁה הַקּוֹקִית תִּלְוֶנָה מְרָה לַנֶּשֶׁר.
"חֲנִי-נָא, מִלְּכִי" – אֹמְרָה הַקּוֹקִית:
הֲרִי בְּפִקוּדֶתָּךְ זִמְרֵי אוֹתִי הַכְּרִיזוּ.
וְאִיךְ לְלַעוֹג עֲכָשְׁיוֹ יַעֲיִזוּ
לְזַמְרֵית כְּלַפְּךָ חוֹקִית?"

- 'בֵּית י' - עֲנֵה מַלְאָךְ אֲעֲשֶׂה לְךָ?
אֲנִי לֹא אֶלְאֲנִי רַק מְלָךְ!
אֶת שְׁמֶךָ נִתַּן לִי לְהַמִּיר
בְּשֵׁם זִמְרֵי אִם כְּרוּצָה אֵת,
אֵךְ לַעֲשׂוֹת אוֹתְךָ זִמְרֵי –
גַם יְכוּלֵתִי אֵינָה מַגַּעַת".

(מתוך משלי קרילוב בתרגום חננייה רייכמן)

פרוטוקול ישיבת מזכירות

מספר 16/2008

שם האגודה: קיבוץ רמת-יוחנן.

תאריך הישיבה: 24/7/2008

מספר חברי ועד ההנהלה: 11

שמות המשתתפים בישיבה: אליעזר גוטמן, דניאל פרי, אבנר אחיטוב, לינט חורש, נתי אבן-דר, עדנה לקח, יהודית אפרת, דויד דוידוביץ.
חסרים: גלעד צוקרמן, רפאל דינסטג יונת מולכו.

על סדר היום:

1. בקשת רחל יפה להשתתפות במימון לימודים (מוזמנת רחל יפה).
2. ערעור על החלטה בנושא לימודי חסי זית (מוזמנים אלדה, נעמה בלושטיין וירמי).
3. עדכון מחירי הק"מ בעקבות עליית המדד.
4. עדכון מחירי המנות/ארוחות בח"א בעקבות עליית המדד.
5. זכאות בני משפחה של זכאים לביקור הורים בחו"ל, להצטרף לנסיעה ע"ח הקיבוץ.
6. קבלת בנים מועמדים לחברות: עומר שוהם, רואי ענבר.

החלטות:

1. אושר לרחל, בצמוד להתניות.
2. הערעור התקבל.
3. אושר לעדכן את מחירי הק"מ בשיעור עליית המדד מהמועד בו עודכנו לאחרונה ב – 1.1.2003 ועד היום, בשיעור העומד על 7.2%. חשוב להזכיר שני דברים בעניין: (א) תקציבנו האישי מוצמד כל חודש למדד הכללי, (ב) עליית המחיר תהייה מ – 54 אגורות לק"מ למחיר של 58 אגורות לק"מ.
4. אושר לעדכן את מחירי המנות/ארוחות בח"א בשיעור עליית המדד מהמועד בו עודכנו לאחרונה ב – 1.1.2003 ועד היום, בשיעור העומד על 7.2%.
5. הוחלט לחדד את החלטת האסיפה מיום 25.07.07 המאפשרת "נסיעות חברים לחו"ל ע"ח הקיבוץ רק לביקור הוריהם" (למען הסר ספק- מותרת הנסיעה לחו"ל ע"ח הקיבוץ לזכאים בגין הוריהם בלבד).
6. המזכירות ממליצה לאסיפה לקבל לחברות את: עומר שוהם ורואי ענבר.

● רשם – אליעזר

כוונות וציפיות במזכירות

מכיוון שנשמעו באסיפה בקשות שמועמדים לכהן במזכירות כנציגי ציבור יציגו כוונותיהם, הנני לעשות כן. זאת כדי להבהיר איך אני רואה את עתיד הקיבוץ, ולהצביע על מעשים שעשויים להביא אותנו למטרה.

רבים רואים בשנים האחרונות ירידה ביכולת של הקיבוץ ומוסדותיו לכוון ולנהל את התנהלות החברים והמערכות. מה שקרה לדעתי הוא שהמזכירות התנהגה כמו "מזכירות של החברים", ולא כמו "מזכירות של הקיבוץ", ובכך גרמה לדרדור חברתי וציבורי, כתוצאה מאי התמודדות עם פורצי גדר קטנים, שמעודדים "עבריינות". והתוצאה? יותר מדי נשמעים "ברחוב" הלכי רוח שאומרים: "הבה נפרק ונמכור הכל, וכל אחד יצטרך להסתדר בעצמו", וגם: "די לנו בבטלנים שאוכלים לחם חסד, ודי לנו בטיפשים שמנהלים את הקיבוץ ואת חייהם על חשבון הכלל". ויש עוד דיבורים דומים.

אני אישית מעדיף את הקיבוץ כמערכת שיתופית, אבל של חברים שלוקחים אחריות על חייהם.

זה לא בדיוק הקיבוץ הקלאסי של 1935, אבל רחוק באותה מידה מן הקיבוץ המופרט. וכדי להתקדם לקראת המצב הרצוי (לדעתי ולטעמי) - הנה כמה כיווני פעולה במספר תחומים:

א. עבודה ופרנסה

1. עידכון מערכת העבודה במגמה ברורה של "תמורה לתרומה", או: "הפרנסה באה מעבודה".... "שוויון ערך העבודה" מקובל עלי בתנאי שהינך עובד על פי היכולת והצורך של הקיבוץ.

כלים אפשריים - תקציב לאו-דווקא אחיד, סעיפים שאינם מוענקים לכל אחד, או פיתרונות דומים.

2. תיקנון ערך לכל מקומות העבודה, ותקני שעות לתפקידים (ביחד עם הגדרת תפקידים ברורה).

אפשר כי בהמשך יינתן ערך כלכלי לתפקידים שונים ולשעות עבודה במקום עבודה נתון.

ב. אורחות חיים

3. הגדרות ואיתור דרכי התנהגות מול אורחות חיים שאינם מתיישבים עם חברות ברמת יוחנן. רק לדוגמאות: מן הגטו החרדי ועד למעשי עבריינות. אני נגד עיסקות טיעון!

4. הגדרה מחודשת לנושא קליטה, שינוי במעמד המועמדים, חידוש בתקנוני קבלת חברים ומועמדים.

ג. אירגון

5. חידוש פעילות מספר ועדות וחידוד מבנה אירגוני של סמכויות ואחריות לוועדות שנותרות. (וקודם כל, נא לפרסם רשימת הוועדות הפעילות, סמכותן ואחריותן).

דמוקרטיה מהי

דניאל ידידי,

צר לי שעירעור חברים ותיקים ומעורבים מאוד בחיינו אינו לרוחק, ואתה מכנה זאת "חוסר דמוקרטיה במיטבה".

דמוקרטיה מוגדרת במילון: "משטר בו העם בוחר את נציגותו, מובטחות זכויות הפרט, חופש דיעה, ויכוח, הגנה מפני שרירות לב של השליטים".

כחבר הנהלה הינך מזלזל בעירעור חברים שאינם בדעתך. אפשר לשחק במילים ולפרש כרצונך מהי דמוקרטיה, העובדה שהתעלמת מנוהל מחייב – כאן הפגיעה האמיתית בדמוקרטיה.

לא אכנס לפרטים שהביאו אותך להפסיק מילוי תפקידך – ואני תמכתי בחזרתך לתפקיד, אך לא על מנת לתת בידך את הכוח לשנות את אורחות חיינו.

יכול חבר להביא בפני המזכירות הצעות לשינויים באופן פרטי, אך לא יכולה המזכירות לבקש ולגבות חבר להביא הצעות לשינוי אורחות חיינו מבלי שהאסיפה תדון קודם לכן ותאשר – "דמוקרטיה" – זוכר?!"

מה גם שהדברים נעשים למרות שאנו כקיבוץ שיתופי רוצים להמשיך בכך, והם נעשים בכוח ובלחץ, במגמה ברורה להביא לשינוי ולשכר דיפרנציאלי. אתה קורא לזה "תהליך דמוקרטי לחלוטין", תמהני דניאל, זה תהליך מאוד לא דמוקרטי.

בעניין הסקר וההתבטאות שלך, חברים לקחו את הסקר ברצינות רבה (כן, גם אני) ואתה מזלזל ומוסיף, ואני מצטט: "קראו על החלטת המזכירות "שומרי החומות" (ואני שואל- אולי מתאים יותר שומרי הקיבוץ השיתופי שלנו) ומיד התחילה התרוצצות בין השולחנות להגשת עירעור" סוף ציטוט. ואתה מוסיף ומסביר: "אני ומשפחתי לא נהנה כלל משינוי באורחות החיים כפנסיונרים". דניאל, גם אני פנסיונר אלא שאני רוצה, כרבים אחרים, להמשיך לחיות בקיבוץ שיש בו עזרה הדדית, שיש בו חינוך ובריאות, שיש בו מסורת ותרבות, שיש בו חדר אוכל שוקק חיים ומקום למפגש חברים ועוד...

אינני חושש כמודך שנגמר עידן הקיבוץ, האם אתה יכול להבטיח שכל זה יישאר גם בעידן השכר הדיפרנציאלי, והשינוי שאתה כה מייחל לו?

אל לנו לפרק את כל הטוב שיש לנו, אלא לחבק ולשמר את הטוב הזה לעוד שנים רבות ולא להגיע למצב של "בעלי שררה-עשירים" וחבריהם משנים "פשוטי העם העניים".

ובנושא בחירת נציגי ציבור למזכירות, מש"א מביאה שמות כהצעה לחברי מזכירות בעלי תפקידים.

באשר לבחירת נציגי ציבור – חייבים להביא את השמות המוצעים על ידי החברים לידיעת הציבור שייתן בהם את אמונו.

ההגבלה בבחירת המועמדים על ידי מש"א ואי הצגת שאר ההצעות נראית מגמתית, ושוב – זו לא הדמוקרטיה שאנו מייחלים לה. ●

תמורה לתרומה - אין חדש תחת השמש

שבוע ימים קטפתי תפוחי עץ. אחרי שבוע כשעצמתי את העיניים ראיתי רק תפוחי עץ. הודעתי שאני לא הולך יותר לקטוף תפוחי עץ. עשו לי בירור בעניין תפוחי העץ. הענישו אותי בשלושה "ימי בטלה". זה היה מאוד מעליב, אבל לפחות לא החזירו אותי לתפוחים. שלחו אותי ללאה דגן, האחראית על הניקיון בבית-הספר. הפכתי להיות "סניטר", או בשפה פשוטה, מנקה מחראות. חשבתי, איך אני אחזיק מעמד. אם אחרי שבוע בתפוחים ראיתי רק תפוחים, מה אני אראה אחרי שבוע במחראות. ניצני מרד כבר פירפרו בבטני, אבל לאה דגן קנתה אותי בשיטת התמורה-לתרומה.

אחרי שתנקה יפה את כל בתי השימוש, היא אמרה לי, תבוא לחדר המורים ואני אתן לך עוגת שוקולד עם ציפוי מרציפן.

טוב, חושבים עכשיו בוודאי הצעירים שבינינו, מה זה כבר עוגת שוקולד עם ציפוי מרציפן? או! "אז" זה היה הרבה מאוד. אז עוד לא היה "סופר". אז היינו מחטטים שעות בארון הבגדים של אמא בשביל למצוא לפעמים כמה קוביות "שוקולד פרה" שהיא הייתה מחביאה. אז זהו. זה כל הסיפור. לא מי יודע מה. רק חשבתי שיהיה בזה מן ההגינות, להראות שאת הרעיון המבריק של תמורה מול תרומה לא אנחנו המצאנו. הוא כבר יושם בהצלחה על ידי דור המייסדים.

ארבע הערות שוליים:

1. קראתי ב"ברמה" שמחליפים בטעות בין המונח "תמורה מול תרומה" ובין המונח "שכר דיפרנציאלי". ובכן, לא רק שאלו הם שני דברים שונים לחלוטין, אלא שבחברה שלנו (שהיא כידוע גרורה מדינית, צבאית, כלכלית, תרבותית, של אמריקה, המחקה בחריצות רבה את "הקפיטליזם החזירי" ואף מתעלה על מוריה) שכר דיפרנציאלי ותמורה לתרומה, הם שני הפכים ממש.

כאשר משתמשים במונח "תמורה לתרומה", מתכוונים לתרומה לקהילה (ולא לתמורה שאני מקבל תמורת תרומה שאני תורם לעצמי – שאז התמורה והתרומה הם הרי היינו-הך).

כאשר מדברים על תמורה מול תרומה בהקשר של שכר דיפרנציאלי, ממילא מדברים בכסף – במשכורת. אז הבה נסתכל סביבנו. על מי ניתן לומר באופן מובהק שהם תורמים לחברה: מורים, עובדים סוציאליים, מטפלים סיעודיים, פועלים חקלאים המוציאים לחם מן הארץ, בנאים שבונים לנו בתים, פועלי תעשייה, אחים ואחיות בבתי-החולים, שוטרים, חיילי מילואים... יש מי שחולק על כך שתרומתם לחברה היא מכרעת? יש מי שאינו יודע שהם נמצאים בשלב התחתון של סולם התמורה? (כל כך נמוך עד שחלק מן העבודות הנ"ל כבר נכבש מזמן על ידי תאילנדים, פיליפינים, סינים ו"סתם ערבים").

2. אני מסכים ב-100% עם דניאל פרי, שיש צורך להביא לידיעת החברים בצורה מאוזנת את הידע והניסיון המצטבר בקיבוצים שעברו לשכר דיפרנציאלי (אני מציע לא להיבהל מן המונח הזה. הוא עדיף על מונחים מכובסים כמו "שינוי" או "התחדשות" או "אלטרנטיבות לאורחות חיים"). למרות שנושא השכר הדיפרנציאלי מופעל בקיבוצים, כמסה, תקופה קצרה

יחסית, יש בהחלט תובנות שחשוב ללמוד. הנושא הוא מורכב הרבה יותר מאשר להציגו בפני החברים רק דרך "החזר שבתלוש": "כמה יקבלו" (מה עוד שלטבלאות של "כמה נקבל" יש תוקף לזמן מוגבל מאוד). הנושא ודאי רחב יותר מן ה"איך וכמה מקבלים ואיך וכמה נותנים" בניסוחו של דניאל. (זכות היוצרים על "ייתנו – יקבלו", שייכת כזכור לביבי).

3. אני מסכים ב-100% עם דניאל פרי שהדיון צריך להתקיים. אני לא חסיד של סקרים ("אלף פעמים" הוצע לי לקיים סקר). אני בהחלט חושב שזו לא רק זכותם אלא גם חובתם של המנהלים/מנהיגים/ממלאי תפקידים, לנסות להוביל בדרך הנראית להם ראויה ונכונה **עבור מי שבחר בהם**. כל עוד הדברים מתנהלים במישור המהווה מכנה משותף – אולי היחיד – לכולנו: דיון שקוף, משתף, תקנוני ודמוקרטי.

אבל משכבר נעשה הסקר, משהחליטה הנהלת הקהילה לשאול ולהטריח את החברים, משטרו רוב מכריע של החברים להשיב, אני חושב שזה לא רק עניין של נוהל אלא גם בבחינת נימוס בסיסי, להמתין לתשובות ולייחס להן משקל ראוי.

4. אם הבנתי נכון, הבעיה העיקרית שדניאל רואה בקיבוצנו היום אינה שמדובר במתכון כלכלי שגוי (זכור לנו איום "הקיבוץ יתמוטט תוך שנה" שבו ניסו להפחיד את החברים לפני 18 שנה). לידיעתנו, דווקא בתחום הכלכלי פורחת שיטת הקואופרציה, גם בעולם הקפיטליסטי העיסקי, כפי שלא פרוחה מעולם.

דניאל, בהיותו "פנסינר", גם אינו צופה להנאה אישית מופלגת משיטת השכר הדיפרנציאלי. אם הבנתי נכון, מה שבעיקר מציק לדניאל הוא שצורת התנהלותנו היום היא "משחיתה" (משחיתה אותנו כמובן).

דחילאק דניאל!! רגישותך לנושאי שחיתות והגינות היא מן המפורסמות – לשיבחך, אבל לא צריך להיסחף. יש וודאי חסרונות בכל שיטה, אבל אנא – בים של שחיתות חברתית ומוסרית המקיף אותנו, ושהוא חלק אינהרנטי של השיטה הסובבת אותנו, שיטה בה – בין השאר – כמחצית העובדים במדינת ישראל הם יותר בבחינת עבדים (אנחנו לשמחתנו לא מכירים אותם) וההון הלאומי מתרכז אצל פחות מעשרים משפחות, מצאת שהקיבוץ המסורתי הוא המושחת והמשחית? דחילאק!!!

(דרך אגב, למרות נטייתך – נטיית הלב של כולנו – לצייר את המציאות בשחור ולבן, אין שיטות מושלמות. אני לא בטוח שאתה מכיר ויודע עד כמה שיטת הקיבוץ הדיפרנציאלי ממש "מכריחה" את החברים להשחתת מידות בערוצים שונים, ובעיקר בתחום הפרנסה ובכל הקשור להעלמת פירות עבודתם). ●

הפלא הקט

לִהְיוֹת יֶזְעַם אֵל הַשָּׁמַיִם לְבַקֵּר רְגוּעַ
בְּטָרֵם הַבְּנֵי מִיֵּךְ וּמִדּוּעַ
צְנִיפֵת סוּסִים עוֹרְרֵה בְּלִבֵּי גְעֻגוּעַ
כִּי הַכֹּל כֹּה זְמַנִּי וְדָבָר לֹא קְבוּעַ.

הַלֵּב מִתְרַפֵּק עַל עֶבֶר לֹא נֶשֶׁה כֹּחַ
וְעוֹבֵר עַל גְּדוּת יוֹ מוֹל הַנְּכֹד הַרְבֵּה,
אֶל בְּכִיּוֹ, וְצָחוּק אֶל עֵינָיו הַמְּתִיכוֹת
אֲדָמוּמֵי ית לְחַיֵּיו וְשִׁפְתָיו הַלְּחוֹת.

הַלֵּב מְדַלֵּג בֵּין אֶת מוֹל לְהַיּוֹם
תּוֹעָה מְעַרְבֵב, מְצַיֵּא וְחָלוּם.
מִבֵּית בְּפִלֵּא הַקֵּט הַקְּרוֹי אֲדָם
שֶׁ לְנֶה, רְגוּעַ תְּשִׁי יִמְתּוֹ עֵת נְרָדָם
מִתִּי יִדְעֵה לְסַפֵּר לִי עַל מַה חָלָם.

27 \ 7 \ 08 ראובן עזריאלי

"ארשתיך לי בדם שאדם ונדם"

(אלכסנדר פן, על גבעות שיך-אבריק).
מן הארכיון, במלאת 70 שנה להרצחו של אמציה כהן ז"ל.

בימים אלו צוין במספר אירועים מלאת 70 שנה להרצחו של השומר אלכסנדר זייד על גבעות שיך אבריק ביולי 1938. בסמיכות תאריכים, נסיבות ואיזור גיאוגרפי, לאותו מאורע מכונן בתולדות הישוב, התחולל אסון דומה גם ברמת יוחנן. אשר על כן, 70 שנה מלאו בימים אלו גם להרצחו של אמציה כהן ז"ל בשדות המשק.
בעת ביקורי בלוס אנג'לס לפני מספר שבועות, נפגשתי עם נורית כהן, בתו היחידה. בין היתר שוחחנו שיחה מעניינת על "שורשים", על הווי החיים בקיבוץ הצעיר ועל מותו של אביה בתקרית עם אויבים מהסביבה, כשהיתה בת 4 בלבד.
בעקבות המפגש כתבה לי נורית באי-מייל את הדברים הבאים:

מירי שלום

ביום ששי זה, 18 ביולי 2008, ט"ו בתמוז תשס"ח, כשהירח מלא, יהיה יום השנה ה-70 למותו של אבי בקרב.

בפגישתנו באופרה בלוס אנג'לס לפני שלושה שבועות אמרת עליו כמה מלים, וחשבתי שעלי לומר לך שבכל השנים איש לא דיבר אלי כך. זה מאד נגע לי. תודה.

לעתים אני חושבת שאלה שהלכו הלכו, אולם אלה שנותרו חיים, ובמיוחד ילדים- חיים עם הכאב הגדול.

נורית

אמצייה כהן, שהיה בן 33 במותו, השאיר אחריו כתבים מרגשים של בן הארץ, הרתום לבניינה. דבר מותו התפרסם בכל הארץ, והעתונות סיפרה אודותיו בהרחבה. לחברי הקבוצה שהתייתמו היתה זו חוויה משמעותית וראשונית של אובדן.

ממשפחת כהן-נוסדורף-בלנק, משפחה שהיתה עמוד תווך בקיבוץ, לא נותר כאן כיום איש. אולם שמו של אמצייה ז"ל מוסיף להלך בינינו לא רק בזכות המיתוס, אלא גם בזכות העובדה שניתן שנים ספורות לאחר האסון לאחד מבני המשק, הוא אמצייה כרמון. אמא של אמצייה, חברתנו חנה כספית ז"ל, מותיקות הקבוצה, עבדה כתף אל כתף עם אמצייה כהן ברפת בשנותיה הראשונות. אנו מביאים בפניכם קטעים נבחרים מתוך מכתב שכתב אמצייה ז"ל לחנה ז"ל בימי שהותה במשק הפועלות בשכונת בורוכוב.

30.1.38

חנה השומעת את? תיפח רוחו של השטן באבי אביו לעשרים דור! סוף סוף נודע לי מקום קבורתך. מקום נאה מצאת לך- משק הפועלות. חי נפשי שהשתגעת. האם לא מספיקים היו לך הרכילות וההיסטוריה אצלנו כאן שהלכת לחפש אחרי אוצר בלום דומה לזה הנקרא "משק הפועלות"? אבל מילא, תטבלי את עצמך היטב באטמוספירה של משק הפועלות עד שתשובי ותברחי בחזרה הנה.

אצלנו תענוג, הבוץ כולו מחמדים, דליל ורכיך כמו שמנת שמונה-אחוזים. "כוכבה" מסמנת בפטמותיה שני חריצים בתוך הבוץ, ומתקבלת מפה מכל תנועותיה בחצר. אגב, היא מעשה שטן, המליטה עגל ואי אפשר לשנות שום דבר בשביל להפכו לעגלה.

ברפת הכל טוב, ואם לפרט את הטוב לחלקיו תראי שהכל כרגיל ובסדר הגמור ביותר. טובה מתאוננת בלי חסך: שזה לא טוב, ושכאן לא בסדר, ושזה לא במקום, ולמה זה כך, וכן הלאה. ישראל לא מפסיק מלבכות כל הימים שהוא חמור שרותמים אותו לכל עבודה קשה במיוחד. מלבד זה הוא מנדנד לי על הנשמה בלי הרף שהוא רוצה לעזוב את הרפת, ושאין כל טעם להוציא את כוחותיו היקרים למשק שלא יהיה שלו. ושביום שאני אעזוב יעזוב אף הוא... בלה ורחל כרגיל מתחרות באיחורים. בקיצור, במערב אין כל חדש. ברפת, בעולם החי, יש קצת שינויים. "גמלה", מרוב געגועים אחרים, הפחיתה בחלב. "דבורה" גמרה את החודש החמישי שלה בשמונה-עשר וחצי ליטרים... אוצר הקש והחציר דללו לגמרי, ושלמה יחפש מחר בחיפה להשיג כמה טונים. מרעה לא הפסקנו אף ליום אחד. התנובה היומית של החלב היא בין 440 ליטר ל-420. נקווה שעכשיו תהיה ירידה מודרגת עד להתחלת מרס, מפני שבחודש פברואר לא תהיה אף המלטה... מחר מחרתים אני עומד לנסוע ולקנות פרות לתל-עמל, ואז אקנה פרה אחת גם בשבילנו...

... "שרלוטה" מצבה חמור ואני אינני אופטימיסט ביחס אליה, אם כי הרופא עוד לא אמר נואש... השבוע יתחילו כנראה, בגמר הרפת החדשה, את החצי השני. מלבד זה, יש להתחיל בסידור מקום לפר הצעיר וסככת שמש לפרות. רואה את, חנה, שלגמרי לא הייתי קמץפתחתי את הש. יב. ר של הידיעות הקטנות ביד רחבה בשביל שתרגישי כאילו חיית ברפת. במשמר העמק מחלת הפה והטלפיים היתה קשה, כי כל הפרות נוגעו בפצעים על הפטמות וגם חלק קיבל דלקות עטין. מצב דומה לזה ישנו גם בגבת. בבית אלפא פרצה מחדש מחלת ההפלה ומובן שאין בזה נחת. בדגניה החליטו למכור מספר רב של פרות שנתדלדלו מסיבת הפה והטלפיים. העגלות המבכירות ההולנדיות שלנו החלו למלא את עטיניהן בלא בושה. בעוד חודשיים תתחלנה להמליט. "קוריוזה" החלה לקבל אוכל מרוכז כי נשארו לה עוד חודש ושבוע להמלטה. ביום הראשון לא האמינה למראה עיניה וחשבה: או שטעות כאן, או שמתלוצצים על חשבוני. עכשיו השלימה עם גורלה... היי שלום וח. לבי בחשק ובמרץ את פרותיך הדגולות בשכונת בורוכוב שלך. אמציה כהן.

עדנה לקח

משדה החינוך...

חופשת הקיץ בעיצומה והילדים עסוקים, עמלים ופעילים לאורך שעות היום וגם בלילה. ילדי כתי'א' החדשים עברו מהגנים לבית "תות" ונראה כי הם נקלטו יפה, וכבר מרגישים בבית. שאר הקבוצות עברו אף הן, ועתה המערכת מאורגנת לתחילת שנת הלימודים כשכל ילד מסודר בביתו ועסוק בקליטה ובהכרת הבית החדש אליו עבר. אני מבקשת להודות באופן אישי לכל אחת ואחד מהמדריכים על העבודה המסורה במהלך החופש. לנו ההורים נראים הדברים ברורים מאליהם, אך העבודה הרבה והמאמץ האדיר להנפיק לילדינו משעות הבוקר המוקדמות פעילויות עד אחה"צ במהלך חופשת הקיץ - אינה מובנת מאליה; כמעט שאיננו שמים לב לפרטים הקטנים אשר מושקעים במהלכו של כל יום שעובר: נסיעות, הפעלות בבית הילדים, פעילויות לילה, ליווי, טיולים ומחנות. חשוב לי להדגיש כי רוב ילדינו ממלאים את חובת העבודה, ומי שלא - הרי שצריך להאיץ בו. אשרינו שאנו יכולים להעניק לילדינו את החינוך הטוב ביותר, אך בואו לא נשכח שהחינוך מתחיל בבית. עלינו ההורים מוטלת האחריות לחינוך ילדינו וכל מה שנמצא מסביב יכול לסייע לחינוך זה אך, בראש ובראשונה, הכל תלוי בנו ההורים. זכותו של כל ילד לגדול ולהתפתח בתנאים פיזיים וריגשיים טובים ביותר, לקבל מזון גשמי ורוחני, אהבה וכבוד, חום וקשב.

לפיכך, אחת מהזכויות החשובות המגיעות לו הם הורים סמכותיים שיספקו לו צרכים אלה, יחנכו אותו על פי דרכו, יתנו לו גב ועידוד ומאידך יציבו גבולות וסייגים. הדרך הטובה ביותר להעניק לילד את זכויותיו וצרכיו היא לחזק את התא המשפחתי שלו, קרי- הוריו, ולתת בידם את הכוח והכלים לחנך את הילדים ולהעניק להם ככל יכולתם.

השבוע נפרדנו באופן רשמי מנערי י"ב. אני מבקשת לנצל רגע זה ולברככם שוב: חבר'ה יקרים,

רוצה להודות למיכאל שגיא וענבל המדריכים על ההיחלצות וההשקעה במהלך עבודתם איתכם, על הדאגה לשלומכם וגילויי האיכפתיות. נראה היה כי הם מכירים אתכם כולכם יחד, וכל אחד לחוד, ומרגישים ויודעים מה עבר ועובר עליכם במהלך שהותכם בחדרי הנעורים. במהלך תפקידי יצא לי להכיר אותכם לא מעט. אתם חבר'ה טובים, בעלי הומור ולעיתים אף ציניים. רובכם בעלי עקרונות עם ראש על הכתפיים, ויודעים בהחלט להבדיל בין טוב לרע. תמיד נחלצתם לעזרה כשביקשנו, וידענו שעליכם אפשר לסמוך.

היום אתם נפרדים ממערכת החינוך אך לא מתרחקים.

רוצה לאחל לכם:

בכל אשר תפנו, לשנת שירות או לצה"ל, תלווה אתכם ברכתנו.

שיהיה ביתכם- ביתנו מקור כוח ויסוד לאמונה;

שתהיה צאתכם - מבחן לעצמאותכם ולעצמיותכם.

תהא הליכתכם - בטוחה, דרככם-צלחה;

ושובו אל הבית - בשלום! ●

מוטה צוקרמן

ניגונים נתתם בי...

לאחרונה, עם כניסתה של אורית שטייף לניהול ביה"ס ניצני זבולון, העבירה אלי אורית, את האחריות על לימודי הנגינה ברמת יוחנן.

ביום ראשון השבוע, הגיעו הילדים מכיתות ג' עד ו' לחדר מוסיקה ושמעו מפי חזי פלד, מנהל מחלקת המוסיקה של המועצה, על הכלים השונים בהם יוכלו לנגן השנה, הייתה הרשמה ערבית למיגוון יפה של כלים (כולי תקווה שחלקם הגדול יתחיל, וחשוב מכך, גם ימשיך ויתמיד) כמו גם ילדים רבים שממשיכים משנים קודמות.

פה המקום לבקש שוב מהורים שילדיהם עדיין מתלבטים, או "נזכרו" והחליטו שהם מעוניינים, לפנות אלי כדי שניתן יהיה לשבץ אותם אצל המורים המתאימים, כמו גם, כדי שנוכל לדאוג למי שצריך לכלי נגינה מתאים כפי שידרש.

אני רוצה לציין אל אף שאולי זה נשמע כקלישאה, שללא תמיכה ודחיפה של ההורים, יקשה על הילד להתמיד ולהצליח, היכן שישנה דחיפה כזו, רואים הצלחות. יש אצלנו לא מעט ילדים העושים חייל בזכות הדחיפה בבית.

דבר נוסף, תזכורת למבוגרים מרכז הלמידה פתוח גם עבור המבוגרים. ישנם לא מעט מבוגרים הלומדים במרכז גם ברמת יוחנן. כל מי שמעוניין להתנסות בלימוד נגינה (מומלץ מאד), ממוזמן לפנות אלי, ונסה לעזור במתן פיתרון, למרות שרוב הכלים "הנישאים" נמצאים בשימוש הילדים והמבוגרים שכבר לומדים. על מנת להאיר את עיניכם, בשנה שעברה הצטרף ללומדים סקסופון, אדם בן 72 מטבעון שהחליט לנסות. כך שללימוד נגינה אין גיל, וכל שעה טובה להתחיל.

בין לבין אני שומע שיש חבר'ה שמעוניינים להתנסות בסדנת דרבוקה (משעשע וחביב למדי), אם תתארגן קבוצה של 5-10 חבר'ה, ניתן יהיה לארגן סדנה כזו, שכן הלימוד מתבצע בקבוצה. מדובר בשיעור שבועי בן 45 דקות, עם מורה מקצועי, חוויה מהנה ומעשירה.

- כל מי שמעוניין ללמוד לנגן על כלי, מוזמן לפנות אלי. שבת שלום.

ירמיהו

מי צריך שכר דיפרנציאלי...

פאראפרזה קלילה, שנוטה להפרזה כבדה, על נושא כואב, עלילתה כמובן, לקוחה מדימויו הקודח והחולה של הכותב, אך המציאות כידוע עולה על כל דמיון, (וגם זה ידוע היטב).

בשעה 05:00 בבוקר צילצל השעון המעורר בביתו של ז. באחד הקיבוצים (לא אצלנו). מוזר, מה מביא שעון להשתוללות כזאת בשעה שבה לכל הדעות לא נהוג להטריד אנשים עייפים ממנוחתם.

פקח עין אחת ועצם חזרה, אחר כך את השנייה ועצם חזרה. כסומא גישה ידו אל הצ'ופצ'יק של השעון. לחץ על מה שלחץ, השתיק את המהומה שעורר השעון הסורר וחזר בשלווה לתנומתו. מתוקה שנת העובד...

אבל לא לעולם חוסן. אחרי שעה של דילמה אם כדאי ואם לא, גברה עליו מידת האחריות, שלף עצמו מתוך המיטה, גישש ברגליו הלאות אחר נעלי הבית שרק אתמול השליך מתחת למיטה ועכשיו הוא לא יודע לאן, ניגרר אל השירותים, רוקן מה שרוקן באסלה בקול ענות גבורה,

גירגר מה שגירגר בכיור, השתחל לתוך "בגדי העבודה", מתוך הרגל העביר מסרק על מה שלא נשאר מבלוריתו המתנפנת, פגיעתו הרעה של הזמן, והימהם לעצמו מול המראה: "אנחנו כבר לא מה שהיינו פעם." בדרכו לחדר האוכל חשב לעצמו שהגיע הזמן "לדרוש" לעצמו קלאבקאר על חשבון הענף, מגיע לו. לא ככה?

בשעה 6:30 נכנס ללובי, ועמד לקרוא בתשומת לב ראויה את כל הפתקאות שעל הלוח, מהחל ועד כלה, שהרי הזמן בידו, עדיין שעת בוקר קרירה ונעימה. אולי יש פתקה חדשה שעוד לא עמד על טיבה. אבל חוץ מעלון הבטיחות והגהות הצבעוני, רשימת התורנויות, וקרעי אינטרנט מצהיבים בפינה הירוקה, לא מצא שום דבר להעסיק בו את סקרנותו התרבותית. באין מעשה אחר לענות בו, ניגש לפינת הקפה ולחץ שלוש פעמים אספרסו קצר. מילא את כוסו הצמאה והתיישב לרוות את בטנו השוקקת. הזמן בידו. ברצותו ממהר וברצותו מאט.

בשעה 07:00 סיים לדסקס עם ש. על הפוליטיקה המלוכלכת ועסקניה המושחתים, חילק צ'אפחות והתווכח על החדשות שראה אמש בטלוויזיה, בשלושת הערוצים וגם ב-CNN. בשעה 07:15 נוכח לפתע בעובדה המעיקה והלא נוחה שעדיין לא כל חברי הצוות התייצבו לעבודה.

מה עושים? חשב לעצמו בתוגה והלך לשמח את תוגתו בעוד שלוש אספרסו קצר. דיה לצרה בשעתה, סיכם בנחישות אסרטיבית, שצרות, מטיבען שמולידות אחת את השנייה. חבל לדחוק את הקץ, בצוות חסר הרי לא ייצאו לעבודה! נחכה עוד קצת, מה בעצם בוער. ואז... בשנייה אחת של הארה, החליט שהשעה כמעט 8:00 וכבר אין טעם לצאת, וממילא רעשים מוזרים, וגם גירגורים, החלו לטפס מקיבתו אל מעלה הוושט, וצורך דחוף "לשים משהו בפה" החל להציק לו...

ישב לו ז. נתון לשרעפיו, שלח מבט עורג לירכיים הדקיקות שטופפו סביבו, לטפחיים המתגלים תחת המכנסיים התלויים על בלימה, לקורקבנים החשופים, העליזים, המתרוננים, לציצים הפורחים, הפורצים מהגופיות הדקיקות תוצרת האולפן החדש, אבל עיקר מעייניו היו נתונים, כמובן מאליו, ל"חבייריו" הנאמנים שממהרים ממש ברגעים אלה, איש איש לעבודת יומו. אבל, גם חפזונם של אלה לא ממש הרגיע את רעבונו שהתעצם מרגע לרגע. ומשהגיע 8:00 קם וניגש ל"עיקר". התחיל להעמיס, לא חסך מעצמו פירור. הבוקר ה"מתמשך" והמתיש התחיל לתת בו אותות, והבשורות והישועות שעלו מדוכני האוכל השופעים רק העצימו את תחושת הרעב...

התנהל ז. עם מטענו אל שולחנו הקבוע, והתיישב להכין לעצמו סלט דק דק בדקדקנות רבה, תוך שהוא מתלונן על האוכל, על טריותו, על התורנים שנעלמו פתאום, על הניקיון, על המזגן שמקרר בחורף ומחמם בקיץ, או על משהו אחר שהיה חסר באותו רגע... בשעה 9:00, שבע וטוב לב, הוביל את שאריות ארוחתו אל מכונת הכלים והחליט ששום דבר לא יעמוד יותר בינו ובין מטלות היום שעוד לפניו. הנה, או-טו-טו יוצאים לעבודה!!!

אבל הגורל רצה אחרת... בדיוק בדרך החוצה מחדר האוכל, גילה שפעילות מעיים דחופה מאלצת אותו להמשיך את הישיבה במקום אחר. כוח עליון, או "פורס מז'ור" כמו שאומרים בלעז!!

ישב ידידנו היכן שישב, נפח וגנח ונאנח, וחוזר חלילה...עד שצנח מה שצנח והלך למקום שהלך בדרך כל מצרך... הזמן בידו, ברצותו עוצר וברצותו משחרר.

ב- 9:30 סוף סוף נאספו כול העובדים. אבל מפאת קוצר השעה החליטו שלא כדאי לבזבז זמן, מוטב לשתות את הקפה של 10:00 כבר עכשיו, שמא אחר כך לא יהיה מספיק זמן וחבל להתחיל עבודה חדשה ותיכף להפסיק אותה באמצע.

אמרו ועשו. הזמן בידם. ברצותם ממהרים וברצותם מאיטים. "הפסקת עשר" זה לא הקפה של הבוקר. בכל זאת השמש כבר לא בחיתוליה, לאות משונה כבר פושה באיברים, צריך לעשות סדר, לרחוץ את הכוסות המלוכלכות מהבוקר, ולמצוא היכן הניחו את הסוכר, לקפוץ לכולבו למלא מחדש את הסטוק בקפה ובופלות חדשים, ושוב פורצים מחדש הוויכוחים והמחלוקות שלא יושבו בארוחת הבוקר... בקיצור, מפה לשם מקץ שעה היו כולם מוכנים אחרי הסיגריות, לרתום את הטרקטור ולצאת לעבודה.

ואז, אבוי! שוד ושבר! פנצ'ר במכונית! אך כבר היה מאוחר לתקן. נעמדו כולם כאיש אחד אובדי עצות סביב הצרה החדשה, שנפלה להם מהשמיים "בדיוק בזמן הנכון". כמעט שיצאו במחולות המחניים מרוב שמחה ואושר, שהרי הנה עכשיו אפשר ללכת "לעשות כמה בריכות" או לחדר כושר.

לא כך חשב זו. "חבל על הזמן", אפשר בינתיים לעשות "המון" דברים, צריך "לקפוץ" למרפאה אם עוד לא סגרנו, "לקפוץ" למרכולית אם כבר פתחו, "לקפוץ" לקופת בית, "לקפוץ" לחדר האוכל לברר "מה המנה" היום, "לקפוץ" לדואר, "לקפוץ" לזרוק את הכביסה שהשאיר מהבוקר מפאת קוצר זמן, ויש כמה טלפונים דחופים ובכלל... ישתבח שמו, לפתע התמלא עזוז ואייל, ברצותו מרבה, ברצותו ממעיט.

שהרי מי יודע, אחרי ארוחת הצהרים יהיה לו קשה לעשות כל כך הרבה דברים. ואולי בכלל יהיה צורך לדחות אותם לזמנים פחות לחוצים, ואולי בכלל תצוץ אי משם אפשרות ל"תיגבור" התקציב האישי ב"מילצור קטן" באיזור, וצריך לשמור את הכוחות לערב. שוב ושוב עלה בו ההרהור המדכא והמציק הזה, "אנחנו כבר לא מה שהיינו פעם!" כך או כך לאכול צריך.

בשעה 12:05 התייצב יחד עם בטנו הריקה ומגשו המלא לפני הקלדנית שרשמה בדקדקנות את היבול המבורך שאסף בדוכני האוכל. בדק היטב את הקבלה, שמא נפלה טעות והקלידה לו זו גרגר אורז מיותר, אבל הרעב המציק הסיח את דעתו מהאפשרות המרגיזה, טעויות קורות. התיישב היכן שהתיישב ואט אט, עם כל ביס שמצא מנוחה נכונה בחדרי בטנו, החלו לעלות בו רעיונות זדון של "פרישה מוקדמת" אל ביתו הזכור לטוב מהבוקר השלו, שהופר בסערה על ידי השעון. לא, לא היה לו צל של ספק עתה, מנוחת צהריים בגילו היא יותר ממשאת נפש, היא חובה! העבודה היא לא ארנבת... וכבר מחשבתו הייתה נתונה למיטתו הנאמנה, שהייתה מחכה לו בדיוק באותו המקום כשם שעזבה, כאותו כלב צייתן שמחכה לאדונו.

אחר כך הביט ז. בשעונו וחשב לעצמו, איך שהזמן רץ, ממש לא הספקתי היום כלום והנה כבר 13:30 ממש מעבר לפינה... ובדרכו לביתו הרהר לעצמו שהנה באמת הגיע הזמן "לדרוש" קלאבקאר על חשבון הענף, מדוע עליו לכתת את רגליו ל"עבודה" יום יום הלך וחזור. "מגיע לו", לא ככה? ●

מבוקשת . . .

מי ששמע, מי שראה, מי שידוע-

להיכן נעלמה לאחרונה האקוסטיקה מן האגף הצפוני של חדר-אוכל?
המעלים הישר מתבקש להחזירה למקומה, ויבוא על התודה!

● איציק לקח

מזל טוב

לליאת (אופק) וליאור חדד לנישואיהם,
לאמא ניצה אופק ולכל בני המשפחה
ברכות ואיחולים.

אנו משתתפים

באבלם של **אתי גפן** ומשפחתה במות אביה

שמעון ביטול ז"ל

שבוע הבא זה קורה

סופשבוע בכנרת 8-9.8.08

חוף חוקוק

בחסות

מועדון רוח רמת יוחנן + ועדת תרבות

פעילויות, משחקים, אוכל טוב,

הסירה, הבננה, סרט לילדים.

במקום יש מקלחות, שירותים, דשא והרבה
צל,

מומלץ להביא אוהלים ומזרונים.

השתדלו להגיע באוטובוסים ולא ברכבים פרטיים.

(שעות ההסעה יתפרסמו בהמשך)

ילדים עד גיל י"ב באחריות ההורים בלבד!!!

אנא הירשמו בהקדם שנדע להיערך

בהתאם.

ברמה"

עריכה – ירמיהו בן צבי.

הקלדה ושיכפול – שרה'לה זית

שבת שלום !!!

barama2@ry.org.il

הכתובת של העלון באתר האינטרנט של רמת יוחנן

www.ramat-yohanan.com/barama

איורים מתוך הספר "ארץ הקיבוצים" - שמוליק כץ
חוברת איורי עלונים - מושיק לין, ושונים.